

SLOVENSKI NAROD.

Istaja vsak dan, izvzemši ponedeljke in dneve po praznicah, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijakove velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četiristopne peti-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“.

Opravišтво, na katero naj se blagovoljivo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Angleška se je udala!

Diplomatični položaj v vzhodnjem vprašanju je naenkrat mnogo izpremenil se. Ruska diplomacija, t. j. njen glavni zastopnik Ignatiev, ima velik uspeh zaznamovati. Anglija je iznenada tudi privolila sopolpisati protokol, kateri priznaje, da se mora Turčija prisiliti, krščanom boljše stanje napraviti, reforme uvesti. S tem je Turčija dejansko vržena iz evropske zveze držav, iz evropskega koncerta; s tem je Rusija dobila polnomočje, evropski mandat, da izvrši silo, z vojsko vse ono, kar se diplomatično nij dalo na konferenci doseči. S tem je Rusija dobila mejnarodno pravico, reševati sama orijentalno vprašanje. Ignatiev, ki je mislil denes na Dunaj potovati, obrnil je svoj pot v London, da tam uredi oni protokol. Cela stvar ima morda večji pomen, nego je možno nam zdaj na prvi hip preračunati. Mi se pa veselimo vsacega uspeha Rusije, ker je slovanski in naš uspeh.

Francosko časopisje iz tega vsega proročuje mir. In res bi taka nepričakovana stvar lahko imela tak pomen, ko bi v Turčiji reforme mogoče bile. Ali mi ne verujemo, da so. Z vsem angleškim diplomatičnim vzmakom nij nič drugega doseženo, nego to, da se vojna za kaka dva meseca odloži. Mejtem bode Turčija dokazala še bolj svojo nezmožnost, načiniti red, ter bode Rusija imela popolnem prosto roko, in od Evrope priznano pravico, vojsko začeti. Da bode kljubu vsem turkoljubnim Angležem in kričavim nemškutarjem do tega prišlo, to potrjujejo že najnovejše vesti iz Carigrada, ki poročajo, da je tam anarhija in politična beda velika. Telegraf poroča namreč, da je morala turška

vlada več softov zapreti 13. t. m., ker so v plakatih zaznamovali prognanje Midhad paše kot nepostavno, ker so protestirali proti sklepu miru sè Srbijo in porto pozivljali, rajši vojevati, nego Črnej gori le košček turške zemlje odstopiti. Tudi „Neue Freie Pr.“ iz Pere poroča, da je turško ljudstvo razburjeno. Ker je poleg tega turška vlada nezmožna, revna, slaba — so vse reforme in evropske terjatve neizvedljive, za to jih mora izvesti Rusija z vojsko. Da se v to udaje celo Anglija, to je velikanski uspeh ruske diplomacije. „Bog pomози dalje.“

Iz Rusije 10. marca [Izv. dop.]

Zasijali sti dve zvezdici nad slovansko zemljo v polnem svojem blesku, nad isto zemljo, osoda katere bi se morala v kratkem zboljšati, če bi ona ravno ne bila zemlja slovanska — govorimo namreč o Srbiji in Črnogori. No, jedna tih zvezd je ugasnila, upajmo, da ne za vselej, ugasnila pod bleiskom blede lune, turškega, dolgovečnega tiranstva, in videti, zakaj, mora ta prikazen slovansko srce globoko raniti. Tesko je zdaj razumeti vse namene, katere je Srbija imela ko je stopila s tolikim trušem v polje za svoje slovanske sorodnike. Tesko razumeti namene, katere je imela ista Srbija, tako dobrovoljno položivša svojo glavo ne na gilotino, no, kar je dosti žalostnejše, pod znamenja barbarstva. Ne govorim o krikih radostnih, odmevajočih po vsej neslovanskej Evropi, kar je postal srbsko-turški mir historični fakt, s katerim se slovansko čustvo tako tesko primerja. Zabilježiti si moramo samo to, da v tem žalostnem rezultatu srbskega heroizma skriva se nekaj, kar se morebiti sme krstiti polnejši uspeh evropske diplomatične

intrige. Diplomacija še vedno čaka z odgovorom na noto Gorčakovljevo, čaka in čaka — mira Črnogorsko-turškega, katerega najbrže kacega prekrasnega dne zatrobi telegraf po vsej Evropi. Kajti gode se reči, „quas fieri posse negabam“.

Nekateri prijatelji slovanskega vprašanja zdaj s prstom kažejo na zvezo rusko-avstrijsko, kakor na jedino nado osvoboditi turške Slované od njihovih krvolokov. Jaz bi hotel verovati v to zvezo, če bi Avstrija prenehala biti — kar je Slovanom zdaj bila ... (Drugo smo morali izbrisati. Ur.) slovanski avstrijski element, ki bi bil Rusom jedina pričina mogočnosti rusko-avstrijske zveze. Jaz bi hotel verovati vtako prirodno zvezo s prirodno silo, če bi, če bi... pa — da! to strašno pa ustavlja me, da ne morem dalje govoriti o predmetu, katerega sem se dotaknil in menda bode bolje hvaležno delo, če vam samo o Rusiji, jedini iskreni prijateljici turških Slovanov, poročam nekoliko najnovejših dogodkov, kateri se očitno odnašajo k izhodnjemu vprašanju.

„Prav. Vest.“ pojavilo se je carsko povelje, organizovati na novo iz vojsk, ležečih v st. peterburškem, vilenškem in varšavskem vojenem okraji devet novih korov, osem pehotnih, en grenadirski. Kaj obsega naš kor pešcev in drugih, govoril sem že v enem svojih dopisov. Organizirati kore se ne pravi mobilizirati jih, a pravi se, postaviti na noge, v našem slučaju, še večjo armado, nego kakoršna je bila mobilizirana koncem minolega leta; pravi se, pripravljati se na nekaj boljše strašnega, nego more biti za

Listek.

Prizigalec.

(Roman, v angleškem spisala Miss M. Cummins, poslovenil J.)

Triindvajseto poglavje.

(Dalje.)

„Žena! meni je malo mari, da maješ glavo. Svoje misli očitno povem; k takemu sklepu sem prišel z ozirom na gospod Graham in nikakor ne dvomim, da je Jerica tu le prišla do istega sklepa.“

Samo da je predobra devojka in tega ne bode povedala.“

„Jaz nikdar nijsem opazila kaj tacega na njem,“ rekla je gospa Jeremijeva, in vendar sem ga tolikrat videla kot drugi ljudje. Na ulici ga srečam skoro vsak dan in tako sladko se mi posmehlja ter se mi prijazno prikloni.“

„Smem reči,“ odvrnil je doktor, „Jerica

in jaz dobro veva, kako uljuden je, če se kdo popolnem ne uda njegovim mislim. Kaj ne Jerica? Če se —

„Govori ž njim n. pr. o politiki,“ pristavila mu je gospa. „Ti si mu tako zelo nasproten, ker se ne skladata v politiki.“

„Ne, to nikakor ne,“ odvrnil je doktor. „Lehko se človek ugreje, kadar govori o politiki, vendar po večem je lahko dobrovoljen mož. Jaz se tudi rad razgrejem pri političnih pogovorih, a tu ne mislim na to. Graham bi rad vsakemu zapovedaval, ki bi deset kilometrov v okrogu z njim imel kaj opraviti; in tega jaz ne morem trpeti. Tako samovoljen je kot bi bil Veliki Mogul kočničinski. Mislil sem, da se je zadnja leta poboljšal. Hudo ga je učila grenka dogodba z ubogim Filipom Amory'om. A zares zdi se mi, da je še enkrat poskusil staro osodo. Ha, ha, ha!“ smijal se je doktor ter je naprej se drže Jerici na ramo potolkel. „Ali sem se radoval, ko je

na zadnje naletel na pametno oviro, in sicer na onej strani, kjer je je najmanj pričakoval.“

Jerica je bila vsa začudena, da je gotovo poznal razpor, ki se je bil vnel med njo in gospodom Grahamom. In nadaljeval je: „Čudite se, od kod sem zvedel to; a čem vam povedati. Pozvedel sem to po nekoliko od Grahama samega. Pri tem me je posebno veselilo, da se je stari čuk toliko trudil, da bi zakril svojo izgubo ter me pregovoril, da je pri vsem tem obveljala njegova volja; pa pregledal sem ga in vedel tako dobro kot on sam, da je v vam naletel neustrašljivo nasprotnico.“

„Doktor Jeremija,“ segla mu je Jerica v besedo, „ne upam vendar, da bi vi mislili —“

„Ne, draga moja! ne držim vas za izurjeno prepiralko, temveč za pametno devojko, ki ve, kar je prav, in stori, kar je prav, kljubu gospodu Grahamu ali kateremu koli bodi. Če me hočete poslušati, izvedeli bode

Rusijo zmaj-Turčija, katerega uže čaka naša pol milijonna vojska v odličnem stanju.

Kdor meni ne verjame, naj bere podrobne dopise iz Kišinjova v naših listih o položaji naših mobiliranih vojsk. V teh dopisih bode našel i najzagrizenejši skeptik mnogo tolažilnega materijala, našel bo, kak resno pripravlja se vse, kar spada k armadi, na svoje sveto delo v blizki prihodnosti, našel bode, kake težavne hode, kake trudne vaje dela naša kavalerija samo za to, da bi se prepričali, kaj more pretrpeti ruski vojak, ruski konj etc. Priskakati iz Kišinjova v Odeso — 180 vrst — v dveh dneh, v dveh hodih, pri strašnih metežih, pri strašnem mrazu, pri burji, katera zvraca ne samo jezdecv no i cele voze vsaj jaz mislim, ka to nij igrača, posebno, če pride kavalerija na svoje mesto samo brez nekoliko podkev z zdravimi, veselimi ljudmi in konji!

Kaj! domača žurnalistika, vsak berač svojo mavho hvali! Ne, bratje! Naša žurnalistika je precej mrzla, kakor je mrzla naša domovina, i ko je ves dunajski in pariški in londonski in berlinski židovski šovinizem hotel našo armado živo spraviti v grob, ali zakopati živo v blato južne Rusije, beri: svoje lastne laži, naša pečat je molčala, dolgo molčala, dokler nij poslala desetine svojih korespondentov, da bi videli, kaj in kako?

Najzanesljiveji avtoritet v tem obziru pa vam bodi dopisnik „Daily Newsa“, a spadajočega k rodu in državi, ki je zakleti vrag vsega ruskega, kateri v enem iz poslednjih svojih dopisov — „Rusija in izhodno vprašanje“ — „Mosk. Včd.“ št. 47. strašno pere slepi fanatizem svojih rojakov posebno, sploh pa vseh zapadno-evropskih blebetunov-pisačev, kateri bi hoteli s svojim „Schwindel“ iz čiste hudobije in silnega straha pomesti raz beli svet ne samo našo vojsko, no sploh Rusijo. Da, če bi bila slepa, smrdljiva muha, kakor je slepa in smrdljiva njih — laž.

—r.

Odgovor ministra Tisze

na dr. Politovo interpelacijo, katero smo uže v včerajšnjem listu omenili, se glasi:

Gledé nezadovoljnosti, ki je baje o našej politiki, moram opomniti, da ne verjamem, da bi bil gospod poslanec na Ogerskem takovo mišljenje opazil; kajti Ogerska nema uzroka,

da bi nezadovoljna bila z vnanjimi zadevami; kajti ostal je mir, kakor se je želelo, in nič se nij zgodilo do denes, kar bi bilo v protivji z interesi Avstro-Ogerske. Gospod poslanec se sklicuje na to, da je imel pred enim letom prav, in ako hoče resnico le v toliko konstatirati, da je šla Srbija v boj, potem ima popolnem prav. Stvar se je tako vršila, kakor je on prorokoval, ne pa tako, kakor sem se jaz nadejal. Mislim pak, da morajo oni, katerim je blagor srbske kneževine zares pri srci, želeli, da bi se bilo tam, kakor sem se jaz nadejal, one poslušalo, kateri so jo pred vojsko svarili, ne pa one, ki so, morebiti ne za srbske namene, ščuvali v boj.

Gospod poslanec je mnogo o tem govoril, da je avstro-ogerski minister vnanjih zadev začel politiko, ki je bila v interesu Rusije. Mnogo je tudi govoril o razvoji dogodkov. Na to pa je pozabil, da nota grofa Andrassyja govori samo o reformah, ki bi se na dobro turških kristijanov imele uvesti. Pa tudi na to je pozabil, da je bila lahko ona nota in carigradske pogodbe ali delo ene same, ali pa več velesil. Reči se torej ne more, da je bila ta politika enostranska, ali kakej vladi na ljubo tirana, politika, katerej namen je soglasje vseh evropskih velesil in izboljšanje stanja turških kristijanov.

Gospod poslanec je i v svojem govoru i v svojej interpelaciji omenil demonstracij, ki so se delale v zanimanji Turčije. Da-li je bila vlada tem demonstracijam preveč naklonena, o tem gospoda poslanca lahko prepriča cela vrsta interpelacij, peticij in napadov, katerim je bila izpostavljena.

Kar se naprvo tiče teh demonstracij, moram omeniti, da te niti ogerskeje politiki, niti avstro-ogerskeje državi ne mogò škoditi. Dalje pa tudi živimo v državi, ki sicer gospodu poslancu res nij po volji, a ki je vendar svobodna, in vlada ne more zato, ako državljani izražajo svoje občutke mej postavnimi mejami; a vlada in njena vnanja politika za to tudi odgovorna nij; kati v uredjenih državah vodi vnanjo politiko nekaj vlada, nekaj postavodajstvo, univerzitetna mladež pa prav nič. Ne more se tajiti, da so inostrani listi in tudi oni naši domači, ki ogerske države ne ljubijo prav posebno, te demonstracije popisali tako, kakor da so Magjari neobčutni za trpljenje turških kristijanov.

In priznavam, da sem sam želel, da bi bili oni, ki so te demonstracije počeli premi-

slili to možnost, in pomislili, da ima ljudij, ki vse porabijo, samo da bi Ogerskeje škodili.

Odločno pa moram izreči, da nij res, da bi te demonstracije žalile občute ogerskih Slovanov, kakor gospod poslanec trdi, kajti prepričan sem, da na Ogerskem nij nobenega tacega Turkoljuba, ki bi želel tlačenje v Turčiji živečih kristijanov in bi ne hotel, da se jim osoda zlajša.

Te demonstracije dakle nijso mogle škoditi vnanjej politiki avstro-ogerskeje, in ne mogo žaliti občutkov avstro-ogerskega prebivalstva, in ako se tako razumejo, so tega uzrok oni, ki jih tako rišejo. Kar do prve točke interpelacije, da-li namreč Avstro-Ogerska tira še vedno tisto politiko v vzhodnjem pitanji, kakor dozda, odgovorjam: Da! Avstro Ogerske vnanji urad — s katerim je Ogerska popolnem v soglasji — se trdno drži svojih načel v tem vprašanji t. j. ono si smatra za nalogo, da mir vzdrži, osodo turških kristijanov zboljša in za to skrbi, da se interesi Avstro-Ogerske varujejo pod vsakimi odnošaji proti vsakomu.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 16. marca.

V *državnem zboru* so neki poslanci iz „fortschritta“ in pa oni iz centra (mej temi tudi slovenski) ministerstvo interpelirali zarad češke hranilnice, ki se je v glasoviti goljufni chabrus vtikala in mnogo izgubila. Ker taki zavodi stoje pod nadzorstvom vlade, vpraša se, kaj je storila vlada in kaj misli.

Dalmatinski deželni zbor bode precej, ko se 4. aprila snide, sklenil adreso do cesarja, v kateri bode zahteval, da se Dalmacija zjedini s Hrvatsko. Po tem tacem bode ta sesija dalmatinskega zbora važna za avstrijsko jugoslovanstvo. Valjda se bode tudi hrvatski sabor kaj ozivil.

Vnanje države.

„*Ruski* Mir“ piše: Orientalno zmešnjavo povečati in zavleči za eno leto, in še več, z namenom mejnarodno stanje Rusije in gospodarske interese izpodkopati, to je gotovo zadnja naloga zapadnih oblasti, katerim na čelu je lisičja Angleška. A tega ne bodo dosegli, kar bi radi, pravi ruski list v svojem daljšem razpravljanji.

Bulgarska „Nova Bulgarija“ svari svoje rojake, ne verovati Angličanom, ker ti so turški prijatelji in nečejo, da bi se kristijani osvobodili izpod turškega jarma. „Ne upajte na obrtno Anglijo, to pijavko vesoljne zemlje, ki vam kuje le spone“.

razloge, po katerih se je moje menenje razvilo, kako se je stvar razvijala, izvedeli bode tudi razloge, po katerih presojam to zadevo boljše, kot je gospodu Grahamu ljubo. Neki dan — bilo je blezo pred dvema mesecema (vi se bode te morebiti tistega časa bolje spominjali, nego jaz) — sem šel k gospodu V—vem otroku, kateremu se je bilo grlo vnelo. Gospod V— je ravno z menoj govoril, ko so mu rekli, da je nekdo prišel. Vrnivši se, mi je povedal, da je vas pridobil za svojo šolo. Temu se nikakor nijsem čudil, ker sem vedel, da je Emilija vas hotela za učiteljico izučiti; in veselilo me je, da ste dobili tako dobro službo. Komaj zapustivši gospoda V—, srečal sem gospoda Grahama, ki mi je grede doli po ulici pripovedoval o svojih namenih za to zimo. — „A Jerica Flintova vas ne bode spremljala,“ rekel sem. — „Jerica!“ rekel je, „kaj pa da.“ — „Kaj to tako natanko veste?“ vprašal sem ga, „mo-

rebiti ste jo uže pozvali?“ — „Pozval njo!“ odgovoril je. „A dobro vem, da potuje z mano in da je zelo zadovoljna, da se jej je ponudila taka prilika; kajti tako srečna nij vsaka deklica v njenih razmerah.“ — Mene je nekoliko grizlo, da je tako govoril. Odvrnil sem mu s skoro tako določnim glasom kot je sam govoril: „Jaz dvomim, da bi sprejela povabilo.“ Na to se je sklonil čestitljivi gospod, in kako je govoril! Na to se ne morem nikdar zmisli, da bi se ne smijal, zlasti če se spomnim, kako hitro po tem je bil potlačen. Ponoviti tega ne morem. A za milost! Jerica, njega slišavši bi človek bil mislil, da je nemogoče, da bi se vi uprli njegovim željam, celo slišati sem moral, da bi storil veliko izdajo, ko bi na to le mislil. Se ve da sem bolje vedel, kot sem hotel povedati, kar sem ravno prej slišal od g. V. A moje žive dni nijsem bil nikdar tako radoveden, kot takrat, kako se bode reč izvršila. Večkrat sem mislil

z ženo peljati se k Emiliji ter jo povprašati o tej reči; a zdravnik nij nobeden dan prost, in tako sem bil zadržan. Kar sem enkrat poleti čul govoriti kuharico Prime doli v kuhinji (nje sestričina je pri meni) in šel sem doli vprašat jo. Žena, Jerica je vaša prijateljica in vselej jako zgovorna, kadar se govori o vas. Povedala mi je resnico, o tem sem prepričan, če prav ne vseh malenkosti. Par dni pozneje sem naletel zopet na gospoda Grahama. — „No“, rekel sem, „kedar odpotujete?“ — „Jutri“, odvrnil mi je. — „Tako?“ vskliknil sem, „po takem ne bodem več videl vaših gospe. Kaj bi ne hoteli hoteli vzeti mali zavitek za Jerico?“ — „Ničesar ne vem o Jerici“, godrnjal je nejevoljen. — „Kaj!“ odvrnil sem ter se kazal vsega začudenega, „ka je Jerica vas zapustila?“ — „Da“, odgovoril je. — „In je drznila se“, nadaljeval sem z njegovimi lastnimi besedami, „vas tako zaničevati, vašo čast tako malo ceniti?“ — „Doktor Jeremija“,

V berlinskem **nemškem** državnem zboru se je začela debata o proračunu. Pri stroških za ministra vnanjih zadev je bila s 157 glasovi zoper 147 zavržena vladna predloga naj se poslaniku v Londonu poviša plača. Pač pa se je povišala plača nemškemu poslaniku na ruskem dvoru v Peterburgu, ker je Bismark sam za to govoril.

Dopisi.

Iz Batuj na Primorskem 15. marca [Izv. dop.] Od vseh strani se sliši tožiti čez reve in potrebe, samo iz naše srenje se nikdo ne oglasi. Blagovolite tedaj, čestiti g. urednik mojemu dopisu nekoliko prostora v vašem cenjenem listu odkazati, da svet izvé, kje da tudi nas črevelj žuli.

Veliko neugodnega bi vam imel zabilježiti, kar našega kmeta stiska, ker suša in toča ste nam bile ves lanski pridelek pobrале; ali druga še večja žalost, ki se pri nas žalibog preobilno nahaja, je tudi pomanjkanje duševne hrane. Naša deca ima do bližnje črniške (v Črničah) narodne šole pol ure hoda; nij tedaj čuda, da stariši, ki se malo zavedajo in so polni predsodkov, radi doma obdržijo otroke, misleč, da kmet šole ne potrebuje.

Večkrat sem slišal od srenjskih možev reči: „Če bi imeli doma šolo, bi otroci sami radi šolo obiskovali, tako pa jim nij nikakor mogoče, ker po leti jih potrebujemo doma, po zimi pa jih mráz in slabo vreme zadržuje.“ Dasiravno se ne zlagam s takim govorom, priznati moram vendar, da je tudi nekaj resnice na tem.

Želeti bi bilo tedaj, da ne bi ostalo, kakor do zdaj, le pri dobri volji, ampak naj bi naš srenjski zastop tudi dejanstveno pokazal, da mu je občinski blagor na srcu ležeč. Na noge tedaj možaki in posebno g. župan pokazite, da ste vneti za napredek in vredni zupanja, ki ga srenjčani v vas stavimo. Ne odtegujte se občinskih sej s praznimi izgovori, udeležujte se pridno dotičnih šole zadevajajočih obravnavanj, prizadevajoč si upotiti vse, kar bi v dosego te svrhe služilo, ker na ta način si zaslužite spominek aere perennius.

Iz Dunaja 14. marca. [Izv. dop.] (Desetletnica slov. „Sokola“ dunajskega.) Bogami! Na Dunaji bivajoči Slovani znajo reprezentirati Slovanstvo! Drugi dan po koncertu slov. pevskega društva priredil nam je dunajski slovanski „Sokol“ izborno slavnost, kakoršnih se malo kje vidi. Obhajalo je ono društvo svojo desetletnico. Menda ustrezem

čitalcem „Slov. Naroda“, ako jim malo ponatančneji opišem to izvanredno slavnost. Kajti, uverjen sem, da se Slovenci kaj radi brigajo za to, kako se vedejo Slovani v avstrijske prestolici. Da obstoji na Dunaji kakor slovanski „Sokol“, tega še celó jaz, ki sem se dosti briga za slovanska društva v raznih nemških mestih, da pred jednim letom nijsem vedel; kako-li drugi sicer inače v društvenem življenji izvedeni Slovenci v domovini? In ta slovanski „Sokol“ dovršil je celo uže deseto leto svojega obstanka.

Kako so se dunajski Slovani prizadeli videti to slavnost, znači to, da so uže pet dni pred slavnostnim večerom bile vse vstopnice (okolo 700) oddane. Sokolov odbor moral je v drugo si jih umisliti.

Akoravno je bilo ovi dan jako neugodno vreme, zbralo se je v velikej dvorani pri „zelenih vratih“ omenjenega večera neizmerno samo odličnega občinstva.

„Sokol“ nastopil je v dvorani v telovadnej obleki. Burno bil je pozdravljen. Slavnosten govor imel je društva predsednik dr. Dostal v češkem jeziku. Poudarjal je neizmerno važnost slovanskega telovadnega društva na Dunaji. Kakor si drugi narodi baš v telovadbi edinijo, ne samo da vadijo se v telovadbi, nego tudi, da širijo narodno navdušenost mej svojci da se potegujejo, za svoj rod, za svoje teženja. Govoril je dalje, kako da biva v zdravem telesu močan duh, in kako je treba osobito nam Slovanom ne le krepostnega telesa, nego in skrepostnim telesom večjega in krepkega duha, itd. itd. Navdušeno bil je sprejet njegov govor. Potem sledil je telovaden oddelek programa. A tu smo videli, do koliko telesne gibčnosti da je prospelo ono društvo. Posameznim telovadnim bravuram sledilo je često obilo ploska, navdušenih bravo klicev iz mnogoštevilnega občinstva v dvorani in iz jako polnih galerij. Po nehanji telovadbe nastopilo je (Sokol je stal v vrstah še v dvorani) slovansko pevsko društvo. Dr. Lenoch, predsednik tega društva oddal je „Sokolu“ krasno izdelano adresno, z vrlo lepo pozdravilno pesnijo, ki jo je sam zbožil (dr. Lenoch je namreč tudi duhovit pesnik), ko jo je „Sokolu“ za čestitanje prečital.

Deputacija „slovanske besede“, na Dunaji je tudi oddala adresno i za čestitanje govoril je jeden deputacije kratek i navdušen govor. O Sokol i občinstvo bila sta

jako ginjena po teh čestitkah ovih dveh slov. društev. Čitalo se je potem nad 20 telegramov iz mnogih dežel slovanskih, največ iz Češke i Moravske. Po prečitanji vsacega telegrama bilo je neizmerno mnozih odobranj, ploska i navdušenih klicov. (Navzoči Jugoslovani so pak zahman pričakovali kakovega telegrama od ljubljanskega ali zagrebškega „Sokola.“ To ne znači preveč briganja onih dveh društev za dunajsko slov. telovadno društvo. Nam je bilo nekako težko.) Potem je pelo slov. pev. društvo dve le urne pesni, prvo „Orle pesty, orle,“ drugo „Byvali Čechové“.

Zadnja točka programa bil je ples. V treh dolgih i tesnih kolonah plesale so se kadrilje. Bilo je sigurno nad dve sto parov. Aranžiralo se je vse po slovanski. Navzoči Nemci morali so si dati tolmačiti — a nij bilo zarad tega nobenega kislega obraza. Aranžerji na Slovenskem posnemajte le-to.

Izmej družih slovanskih društev na Dunaji so bila razne uže omenjenih dveh sledeča navzoča: „Včela“, „Pokrok“, „Slavoj“, „Omladina“, „Slovan“, „Zaboj“, „Žižka“, „Lumir“ (Dalmatinci), „Zora“, (Srbi), „Veletit“, (Hrvatje), „Tatran“, (Slovaki), „Sič“, (Rusini). Slovencev je bilo nekaj, a „Slovenija“ oficijelno nij bila zastopana.

Tudi vsa nemška telovadna društva dunajska bila so pri tej slovanski slavnosti zastopana. To je gotovo lep dokaz, kako lepo se poštene Nemci od vaših Nemcev i nemskutarjev odlikujejo.

R. P.

Domače stvari.

— (U hacijevih kanonov) so včeraj zopet več v Ljubljano pripeljali.

— (Vojaških novincev) mora slovanski Štajer letos dati 1522; Maribor 23, mariborski in št. lenartski okraj 255, Celje in Laško 183, Kozje 76, Vransko 52, Konjice 89, Šmarje 65, Gornjigrad 65, Šoštanj 43, Rogatec 43, Brežice-Sevnica 111, Slov. Bistrica 68, Slov. Gradec in Marenberg 100, Ptuj 174, Ormuž 69, Ljutomer in G. Radgona 100.

— (Kopači ubili) so 2. t. m. Mihaela Lozinška pri sv. Trojici v Halozah.

— (Iz Ptuj.) Dne 1. t. m. se je v našem mestu obesil zopet 11 leten deček, pekovski učenec, Anton Zelenko rojen v Podvincih okolice ptujske. Nekaj malo so ga grajali — on pa hajdi! po vrv in se obesi na kuhinjska vrata na klin. K sreči ga še o pravem

vskliknil je, „ljubo mi je, da nikdar več ne slišim imena te devojke. Ravnala je tako nehvaležno kot neprevidno.“ — „No, gospodine Graham! kar se tiče hvaležnosti,“ odgovoril sem mu, „rekli ste blezo, da jej skazete veliko ljubav, če jo vzamete s soboj; reči pa moram, da se mi zdi jako previdna, da si je preskrbela neodvisno službo v domovini. A žal mi je, zarad vas in zarad Emilije; jako jo bodeta pogrešala.“ — „Ne žalite se preveč“, odgovoril mi je, „zlasti v tem slučaju ne, ker nij va trpela nobene škode.“ — „Oh tako!“ odvrnil sem mu, „mislil sem, da ste z Jeričino družbo kaj izgubili.“ — „Gospa Ellisova naji bode spremljala“, rekel je, „posebno poudarjaje njeno ime, kot bi hotel reči, da je gospa Ellisova taka oseba, da nje družba nadomestuje vse drugo.“ — „Oh re“, rekel sem, prav ljubeznjiva žena, ta gospa Ellisova!“ — Gospod Graham se je jedel, ker prav dobro ve, da gospe Ellisove ne morem trpeti.“

„Jeremija, ti bi bil imel to opustiti“, rekla je njegova dobrosrčna žena, „in ne dražiti in napasti moža pri njegovi slabosti. To se pravi jeziti ga za nič in zopet nič.“

„A ljuba žena! potegnil sem se le za Jerico.“

„Ne mislim, da bi Jerici bilo treba, da se zanjo poteguješ. Tudi ne dvomim, da bi še sedaj ne bila kot najboljša prijateljica močno udana gospodu Grahamu.“

„Da, gospodine Jeremija, zares sem mu udana“, rekla je Jerica. „Proti meni je bil jako velikodušen in dobrotljiv.“

„Le takrat ne, kadar ste hoteli delati po svojem“, oglašil se je zdravnik.

„Zgodilo se je le redkoma, če je bilo zoper njegovo voljo; če se je to vendar primerilo, zdela se mi je moja dolžnost, odjenjati mu, dokler me nij nazadnje silila višja dolžnost, drugače ravnati.“

„In potem draga moja!“ rekel je doktor

Jeremija, „bolelo vas je gotovo, da ste mu morala nasprotovati. In to je res pravo žensko čuvstvo, katero doktor Jeremija mora v svojem srci odobriti; če prav bi vsak, ki ga je slišal govoriti, mislil, da se lepo podaje mladej nevojki, če ošabno ravna s starim gospodom. Pa pustimo to; ta jo je staknil. Sedaj sem jaz na vrsti. Rad bi vedel Jerica, kako se vam godi in kako vam učiteljstvo depada.“

Jerica mu je vse povedala. Ker je doktor onikrat ko je Truemana zdravil, slišal govoriti o gospe Sullivanovej kot njegovi in Jeričini dobri prijateljici, popraševal jo je o njenem zdravju. Sedaj je jelo dobro snežiti. Ko sta gostoljubni doktor in njegova žena zapazila, kako jo je skrbelo, da bi prišla domov, nijsta je več silila dalje ostati. Obljubivši jima, da ja bode pri prvi priliki zopet obiskala, odpeljala se je z doktorjem.

(Dalje prih.)

času najde deklica, se vsa prestraši, zavpije, pokliče hlapca, ki naglo prihit in vrv prereže. Pobalin zopet živi; ali žalostno je, da se svojega grozovitega dejanja celo nič ne sramuje in ne kesa. — Onih dveh beguncev naše realne gimnazije, o katerih ste zadnjih poročali, do danes 4. marca ni nazaj! Blizu pred enim tednom je eden (V. Černi) poslal očetu Matiju pismo za god iz Planine na Kranjskem. Čestital mu je lepo, a o razlogih in namenu svojega pobega nij črnil besedice ne. Dostavil je, da se mu s tovarišem prav dobro godi, in da sta nakanila prehoditi „vesoljni svet“. Te dni se je čulo, da ju je v Gorici baje nek žandar vjel; zdaj ju bomo menda skoro dobili „per šub“ nazaj. — V nedeljo 4. t. m. začela se je na stroške mestne in okraja ptujskega nedeljska šola za rokodeljske učence. Uradno ime ji je: „der gewerbliche Fortbildungskurs für Gewerbslerlinge“. Podučevali bodo v šoli nemško, menda učitelja g. Ferk in g. Robič. Od sv. Andraša v slov. goricah se poroča, da so pred nekaterimi dnevi skoro ubili znanega polenovca Muršeca. V nedeljo popoldne bil je na bregu zvonaj Ptuja strahovit pretep. Okolo 30 kmečkih razposajencev iz okolice se je klalo z nožmi, da je kri curkoma tekla. Eden je na pol mrtev obležal in bil odnešen v bolnišnico; celo kopice so jih polovili in dejali v zapor!

— (Iz Bolcana) na Tirolskem se nam piše 14. t. m.: Denes ob 1/2 5 jutraj vzbudilo nas je iz sladkega spanja bobnanje in strašno tolčenje ob zvon. Kak strašansko pogled se je predložil stopivšim na ulico. Mesto je bilo kakor bengalično razsvitljeno in čez vrsto visokih hiš videl se je kviško do neba dvigajoč plamen nastalega požara. Unel se je bil namreč tukajšnji umetni Rösslerjev mlin (Rössler's Kunstmühle) in ves pogorel kakor tudi poleg zidana palača. Razun strojev se je nahajalo v mlinu veliko žita in moke. Škoda se ceni nad 100 tisoč gold. Da niso še druge hiše žrtva ognja postale, zahvaliti se je prvo ti-hemu vremenu, potem pa neutrudljivemu delovanju gasilnega društva, kajti celo prvi bogataši so pri omenjenem društvu, kot delovalni udje zastopani, kar je zares prav hvale vredno.

Razne vesti.

* (Na vislice.) V Velsu so porotniki 10. t. m. obsodili zaradi zavrznega umora na vislice Franca Humerja. — V češki Lipi pa je bila 9. t. m. T. Zenker obsojena na vislice, ker je v septembru lanskega leta zastupila svojega moža pa taščo.

* (Star.) Ono soboto je v Pragi umrl K. Freund, ki je doživel 120 let. Zapušča 15 unukov in 5 praunikov.

* (Starši) tudi ne vedo vselej, da so njihovi otroci lahko še bolj premeteni, nego so oni sami. Angleška pisateljica gospica Broughton je svoj prvi roman pod napačnim imenom izdala; poda potlej knjigo očetu, ki je bil angličanski duhoven, da bi jej povedal svojo sodbo. Mož prečita knjigo, potem pa hčeri ostro prepove, da je ne sme čitati, češ, da je še premlada in še ne more razumeti, kako škodljive so take knjige za mladino.

* (Živinska kuga.) Iz Filadelfije v Ameriki se poroča, da je kar naenkrat tam začela razsajati goveja kuga. Uzrok jej je nek mrčes, ki mu Angleži pravijo „tick“. Ta se zavrtja v meso, ostrupi kri in v nekaterih urah je govedo mrtvo. Zaradi tega je angleška vlada prepovedala zanjprej uvažati živino iz Amerike, da se ta bolezen še v Evropi ne zatrosi.

Tuji.

15. marca:

Pri Slonu: Pezdich iz Kranja. — Ahčin iz Gorice. — Kanitz iz Dunaja. — Schuler iz Trsta. — Steiner iz Dunaja. — Dolence iz Notranjskega. Pri Maliet: Fischl iz Dunaja. — Schwartz iz Kranja. — Vivat iz Grada. — Boch iz Dunaja. — Schubert iz Trsta. — Kren iz Kočevja. — Schopf iz Dunaja. — Pomernel iz Berlina. Pri Zamorel: Drechsler iz Dnaja.

Dunajska borza 16. marca.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Enotni drž. dolg v bankovcih	63 gld.	60 kr.
Enotni drž. dolg v srebru	68	10
Zlata renta	75	45
1860 drž. posojilo	109	60
Akcije narodne banke	822	—
Kreditne akcije	150	80
London	123	20
Napol.	9	83
C. k. cekini	5	80
Srebro	112	—
Državne marke	60	50

Vsem bolnim moč in zdravje brez leka in brez stroškov po izvrstni

Revalesscière du Barry

v Londonu.

30 let uže je nij bolezn, ki bi je ne bila ozdravila ta prijetna zdravilna hrana, pri odraslih in otrocih brez medicinskega stroškov; zdravi vse bolezni v želodcu, na živcih, dalje prsne, i na jetrah; žleze, naduho, bolečine v ledvicah, jetiko, kašel, neprevajenje, zaprtje, prehlajenje, nespanje, slabosti, zlate žilo, vodenico, mrzlico, vrtoglavje, silenje krvi v glavo, šumenje v ušesih, slabosti in blevanje pri nosečih, ožnost, diabet, trganje, shujšanje, bledico in prehlajenje; posebno se priporoča za dojenke in je boljše nego dojnično mleko. — Izkaz iz mej 80.000 spričeval zdravih, brez vsake medicine, mej njimi spričevala profesorja Dr. Wurzerja, g. F. V. Beneka, pravega profesorja medicine na vseučilišču v Mariboru, zdravilnega svetnika Dr. Angelsteina, Dr. Shorelanda, Mr. Campbella, prof. Dr. Dédé, Dr. Uré, grofinje Castle-stuart, Markize de Brehan a mnogo drugih imenitnih oseb, se razpošiljava na posebno zahtevanje zastoj.

Kratki izkaz iz 80.000 spričevalov.

Spričevalo št. 73.670.

Spričevalo zdravilnega svetnika Dr. Wurzerja,

Bonn, 10. jul. 1852.

Revalesscière Du Barry v mnogih slučajih nagradi vsa zdravila. Posebno koristna je pri dristi in grži, dalje pri sesalnih in obistnih boleznih a t. d. pri kamnju, pri prisadljivem a bolehnem draženju v sealni cevi, zaprtju, pri bolehnem bodenju v obistih in mehurju, trganju v mehurju i. t. d. — Najbolje in in neprecenljivo sredstvo ne samo pri vratnih in prs-ah boleznih, ampak tudi pri pljučnici in sušenju v grlu (L. S.) Rud. Wurzer, zdravilni svetovalec in član mnogo učenih društev.

Winchester, Angleško, 3. decembra 1842.

Vaša izvrstna Revalesscière je ozdravila večletne nevarnostne prikazni, trebušnih bolezni, zaprtja, bolne čutnice in vodenico. Prepričal sem se sam gledé vašega zdravila, ter vas toplo vsakemu priporočam. James Shoreland, ranocelnik, 96. polka. Izkušnja tajnega sanitetnega svetovalca gosp. Dr. Angelsteina.

Berolin, 6. maja 1856.

Ponavljaje izrekam gledé Revalesscière du Barry vsa stranako, najbolj spričevalo.

Dr. Angelstein, tajni sanit. svetovalec.

Spričevalo št. 76.921.

Obergimern, (Badensko), 22. aprila 1872. Moj patient, ki je uže bolehal 8 tednov za strašnimi bolečinami vnetic jeter, ter ničesar použiti nij mogel, je vsled rabe Vaše Revalesscière du Barry popolnoma zdrav.

Viljem Burkart, ranocelnik.

Spričevalo št. 72.618.

La Roche sur Yon, 30. julija 1868.

Vaša Revalesscière ozdravila me je popolnem strašnih želodčnih in čutnicnih boleznij, katere so me deset let mučile.

(Gospa) Armanda Prevost, posestnica.

Revalesscière je 4krat tečnejša, nego meso, ter se pri odraslih in otrocih prihrani 50krat več na ceni, ko pri zdravilih.

V plehaatih pušicah po pol funta 1 gold. 50 kr., 1 funt 2 gold. 50 kr., 2 funta 4 gold. 50 kr., 5 funtov 10 gold., 12 funtov 20 gold., 24 funtov 35 gold.

Revalesscière-Biscuiten v pušicah in Revalesscière Chocolatée v prahu 12 tas 1 gld. 50 kr., 24 tas 2 gl. 50 kr., 48 tas 4 gl. 50 kr., v prahu za 120 tas 10 gl.

Prodaje: Du Barry & Comp. na Dunaji, Wall-Isengasse št. 5, kakor v vseh mestih pri dobrih lekarnah in specializiranih trgovcih; tudi razpošilja dunajska hiša na vse kraje po poštah in pakarnicah ali povzetjih. V Ljubljani Ed. Lazar, J. Svoboda, lekar pri „zlatem orlu“, v Reki pri lekarju J. Prodanu, v Celovcu pri lekarju Birnbacherju, v Spiljetu pri lekarju Aljinoviću, v Trstu pri lekarju Jakobu Serravallo, pri drogeristu P. Rocca in J. Hirschu, v Zadru pri Androviću. (82)

Oznaniilo.

Podpisani želi vzeti v uk mladenčca od 12 do 15 let, kateri je nekaj šol dovršil in ima veselje za malarijo. Delo in uk je mnogovrstno, in obsega slikanje sob, črk in pismenk, poličenje, barvanje itd. Dotične ponudbe naj se pošljejo do konca tega meseca na

(56-3) **Jožef Inocente,** malar v Postonji.

Štev. 3462.

(58-2)

Razglas.

Leta 1877 imajo sledeči gospodje srenjski svetovalci iz mestnega zbora izstopiti, namreč:

Iz I. volilnega razreda:

Karol Deschmann,
Aleksander Dreo,
dr. Adolf Schaffer,
Edmund Terpin.

Iz II. volilnega razreda:

Leopold Bürger,
dr. Fridrich vit. Kaltenegger,
Anton Laschan,
Rajmund Zhuber pl. Okrog.

Iz III. volilnega razreda:

Peter Lasnik,
Jožef Regali.

Nasproti ostanejo naslednji gospodje srenjski svetovalci še v mestnem zboru, kakor

dr. Karol Bleiweis,
Franc Doberlet,
Franc Goršič,
Janez N. Horak,
Jožef Jurčič,
dr. Frid. Keesbacher,
Karol Klun,
Karol Lesavice,
Ferdinand Mahr,
Andrej Malitsch,

Vaso Petričič,
dr. Anton Pfeifferer,
Rajmund Pirker,
Franc Potočnik,
dr. Anton vitez Schöppel,
dr. Robert pl. Schrey,
dr. Emil vi. ez Stöckl,
dr. Jožef Suppan,
dr. Franc Suppantischitsch,
Franc Ziegler.

Za dopolnitve volitvene se vsled sklepa mestnega zbora od 6. marca t. l. sledeči dnevi določijo:

a) III. volilni razred voli 24. marca t. l. dopoldne od 8. do 12. ure.

Če bi ožja volitev potrebna bila, vršila se bo taisti dan popoldne od 3. do 6. ure.

b) II. volilni razred voli 26. marca t. l. dopoldne od 8. do 12. ure in po potrebi v ožji volitvi popoldne od 3. do 6. ure.

c) I. volilni razred voli 27. marca t. l. dopoldne od 8. do 12. ure in v ožji volitvi popoldne od 3. do 6. ure.

Glasovni listki bodo se v kratkem gospodom volilem poslali.

To se taistim naznani s pristavkom, da se smejo izstopivši odborniki zopet voliti in da se morajo po §. 39 občinske postave, kateri ugovori proti veljavnosti dovršenih voitev najdalje osem dni po končan h volitvah mestnemu zboru predložiti.

Mestni magistrat v Ljubljani,

7. marca 1877.

Laschan, župan.

Elik sir iz Kine i Koke,

najboljši do sedaj znani **želodčni liker**. Pospesuje cirkulacijo in prebavljenje, ter različne organe in ude z nova okrepi in oživi. 1 steklenica 80 kr.

Dobiva se jedino le pri (53-42)

Gabriel Piccoli,

lekarju, na dunajske cesti v Ljubljani.

Samo 80 kr.

- 1 par nožev z vilicami iz pravega, vedno belo ostajajočega britanskega srebra, 1/2 duc. 4 gld.
- Žličice za kavo, ena kr. 10, 15, 20, 30, 40.
- Žlice za jed, " " 30, 40, 50, 60, 70.
- 1 zajemalec za mleko, kr. 60, 80, gl. 1, 1.20, 1.50.
- 1 zajemalec za juho, gl. 1.20, 1.50, 2, 3.
- 1 par velikih svečnikov, gl. 2, 3, 4, 5, 6.
- 1 tasa, velika, kr. 90, gl. 1.20, 1.50, 2, 2.50, 3.50.
- 1 okvir za fotografijo, fin, kr. 80.

■ Vse drugo jako cenó. ■

Naslov:

M. Bressler,

zaloga metalnoga blaga,

Wien, Neubau, Burggasse 2,

Hotel Hölzer.

■ Cenilnik zastoj. Naročbe iz provincije takoj s poštanim povzetjem. (25-12)